

Op een van de plantages in Suriname, aan de rivier, woonde een heer die veel slaven had. Onder hen was een jong slaafje van net geen 12 jaar. [...] Deze jonge slaaf, hoewel zwart van lichaam, was toch wit en blank van ziel. Zijn lot had hem geboren doen worden in een verachtelijk land, maar het lot had hem ook voor die schade gecompenseerd door hem kwaliteiten te geven die buitengewoon waren. Naast een goed beoordelingsvermogen, had het lot hem een schrander en scherp verstand gegeven en een zeer sterk geheugen; daarbij ook een edelmoedige neiging tot deugzaamheid en zedelijkheid. En dat alles woog rijkelijk tegen de zwarteheid van zijn lichaam en de verachtelijkheid van zijn geboorteplaats op. Hij kon echter onder de negers ook als mooi gezien worden: want behalve dat zijn welgevormd was, had hij iets in zijn wezen dat zo voornaam en innemend was dat het de genegenheid won van iedereen met wie hij omging.